

Igralo se je prav dobro. Ugajala nam je zlasti gospa Borštnikova v vlogi Jelene Andrejevne.

Razen navedenih smo imeli zadnji čas tudi sledeče dramske predstave: „Mlinar in njegova hči“, skrajno neslano detektivsko burko „Olimpijske igre“ in v proslavo 150. rojstnega dneva Schillerjevega njegovo žaloigro „Kovarstvo in ljubezen“.

Dr. Fr. Zbašnik.

B. Opera in opereta. Mesec november nam je prinesel dve noviteti: D' Albertovo opero „Nižina“ in Eyslerjevo opereto „Umetniška kri“.

D' Albertovo ime je bilo svetovnoznano kot enega prvih sodobnih umenikov-pianistov, še predno je napisal kako noto. Odkar se je posvetil opernemu skladanju, je marsikatero njegovih manjših in, kakor gre glas o njih, zelo finih del šlo preko nemških odrov. „Nižina“ pa je posebno raznesla njegovo skladateljsko slavo. V njeno karakterizacijo bi zadostovalo, če bi rekel: nemška opera. Veliko kaže znanja, skrbnega, premišljenega dela in enotnosti v tematični izvedbi; vendar kar noče zacvesti cvet sveže, rdečelične melodike, vsaj ne v prvi polovici dela; v drugem aktu je v tem oziru prav razveseljiv crescendo. Opozarjam na čarnolepo Martino povest in na gorko občuteni dvospev med Marto in Pedrom. Če ni slučaj, kaže gotovo nemalo spretnost skladateljevo, da si je vse svoje boljše prihranil, da more zdržati korak z energično stopnjujočo se dramatiko te hvaležne snovi, ki donaša pač že sama polovico uspeha.

Po celoti se mi zdi, da je bila „Nižina“ izmed dosedaj pri nas danih del še najboljše izvajana. Vidi se mi glasovom zelo primerno pisana in jih ne trudi menda preveč. Glavne partije so vse v zanesljivih, skrbnih rokah, in če izvzamem tuintam kako trdoto, kako okornost, pretiranost, prav dostojno izvedene. Tercet dekel se je šopiril s svojimi lepimi glasovi; dame bi bile lepše pele, ako si ne bi bile na vsakem neznatnem zlogu prizadevale, kazati in producirati svoj lepi material. To je ravno tako odveč kakor preobilica rdečila na njih licih.

Kar se druge novitete tiče, bi ne bilo niti najmanjše škode, če bi jo bilo ravnateljstvo sebi in nam prihranilo. To je dunajska muzika že prav slabe vrste. Vede se distingvirano, pa je brez fizijognomije in izraza in zoprno sladka do gnusa. Sanjamo, da bi se emancipirali nemške kulture, ki nam jo sistem na vseh straneh vriva; in naše ljubljansko gledališče, ki bi bolj nego katerokoli drugo moralo nekaj pomeniti kot kulturni zavod in zato vsaj vzdrževati neki gotov umetniški nivó, pita naše občinstvo z delom tako obskurnih kvalitét!! Lahko bi izbralo kaj boljšega, ko je tudi med Nemci dosti operetne produkcije, ki ima vsaj nekaj umetniške vrednosti. Uprizorjena je bila opereta s skrbjo, vredno res boljše stvari. Zlasti gdč. Hadrbolecova zasluži pošteno pohvalo za svoje prizadevanje. Po močeh so se trudili tudi gg. Povhe, Iličič, Molek in da ne pozabim porabnih in pridnih zakonskih Bukšekovih. G. Bohuslav je svojo vlogo izborna premolčal; neokusnost njegovega zdrkavanja raz zofo pa je disgustirala. V skrbi, da bi ugajal, premalo izbira sredstva in porablja tudi taka, ki ščegetajo že prav grobe instinkte mase, česar njemu, ki se mi zdi človek resnih umetniških ambicij, ni moči oprostiti. Istega očitka mu ne morem prihraniti tudi glede njegovega nastopa v „Nituši“. Sicer pa je naravna, naivno-vesela glasba v „Nituši“ posebno prijala po osladnostih „Umetniške krvi“ in je v igralki glavne vloge, gdč. Thalerjevi, imela sicer še ne povsem razigrano, vendar pa čisto simpatično interpretinjo. Njej želim, da bi kmalu dobila priliko, s pridom se ogledati po svetu.

— a —

